

mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

11) Første behandling af lovforslag nr. L 248: Forslag til lov om ændring af lov om statsgaranti til lån til skoler og forsøgsbyggeri m.v. og lov om realkredit.

Af boligministeren (Ole Løvig Simonsen).

(Fremsat 3/5 95).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Sonja Mikkelsen (S):

Socialdemokratiet kan anbefale en hurtig vedtagelse af dette lovforslag.

Forsøgsloven fra 1993 har vist, at der er mange byggeprojekter rundt om i landet, som har vanskeligheder ved at få finansieret forsøg, især når det er forsøg med økologiske elementer.

Garantien har indtil nu ikke fremkaldt de bedre finansieringsmuligheder, som ellers var ordningens sigte. Socialdemokratiet er derfor glad for den ændring, som følger af lovforslaget, og som jo nærmest er en firedobling af værdien af garantien, men stadig væk på fornuftige vilkår og inden for den eksisterende økonomiske ramme.

Det er efter Socialdemokratiets opfattelse helt centralt, at mennesker, der ønsker at bygge en bolig på et bæredygtigt grundlag, gennem finansieringsvilkår på lige fod med det traditionelle byggeri også får mulighed for det i praksis. Det er det folkelige engagement, vi skal bygge på i miljøpolitikken; det gælder også i relation til boligen.

Jeg synes, der er god grund til at rose boligministeren for det fokus, ministeren generelt sætter på miljøet i boligpolitikken.

Byøkologi er ikke et modefænomen; det er kommet for at blive og er allerede i store dele af befolkningen en naturlig måde at tænke og handle på. Derfor er det også fuldstændig uforståeligt, at kreditforeningerne fortsat behandler låneansøgninger fra økologiske byggeprojekter, som om de økologiske elementer er en forringelse af en bolig frem for en forbedring, og som om det vil gøre husets omsættelighed mindre.

Jeg håber, at den forbedrede garanti kan udløse de nødvendige realkreditlån og gøre økologisk byggeri mindre mystisk også for kreditforeningerne.

Det er, som om FN's miljøtopmøde i Rio er gået sporløst hen over kreditforeningerne, men det er den heldigvis ikke over befolkningen. Riotopmødet sætter varige spor og giver sig også udslag i befolkningens bolig efterspørgsel.

Jeg håber, vi kan vedtage dette lovforslag meget hurtigt, så de mennesker, der har gode og spændende forsøgsprojekter, kan få den nødvendige finansiering og dermed komme i gang med byggeriet.

Jens Hald Madsen (V):

Venstre er principielt dybt skeptisk over for statsgaranti, for der er jo det ved det, at det flytter ansvaret fra det enkelte individ over til staten.

Vi mener jo, at drivkraften i f.eks. forsøgsbyggerier, som er et spændende område, burde være sådan, at det er så attraktivt at bo i disse byggerier, at man derved også kan gøre det attraktivt for kreditforeningerne at yde lån. Den skepsis, der har været blandt kreditforeningerne, bunder jo i, at man simpelt hen ikke har kunnet handle dem.

Men der er jo også et andet problem ved dette lovforslag, og det er, at det kan skabe en præcedens, som vil betyde, at andre grupperinger inden for byggesektoren også ønsker en eller anden form for statsgaranti, og det er jo en meget uheldig udvikling og efter min mening et skråplan.

Det står lysende klart, at dette lovforslag ikke har de store økonomiske konsekvenser, og man kan måske også spørge sig selv om, hvor stor effekt dette lovforslag vil have, og hvor meget det vil ændre.

Men til slut vil jeg gøre opmærksom på, at Venstre vil arbejde positivt med i udvalget.

John Vinther (KF):

Også Det Konservative Folkeparti kan tilslutte sig dette lovforslag, ikke fordi vi er særskilt begejstrede for det element af statsstøtte, som er indeholdt i lovforslaget – det er vi nemlig ikke – heller ikke fordi vi er særskilt begejstrede for, at man altså på den måde griber ind i markedsforholdene og prioriterer én boligtype frem for en anden, men fordi vi selvfølgelig har erkendt, at der er det problem for dem, der ønsker at opføre økologisk byggeri, at de har svært ved at ind-

hente kreditforeningslån til det, og det vil vi naturligvis gerne være med til at afhjælpe, og sidst, men absolut ikke mindst, fordi det er så absolut udgiftsneutralt, som det overhovedet kan blive, og ikke har de store budgetmæssige betydninger.

Så vi kan støtte forslaget, og vi vil også tilsige det en hurtig gang gennem udvalget.

Kristen Touborg (SF):

Det står ret klart, at den tidligere lov ikke har virket efter hensigten. På det tidspunkt, hvor loven blev vedtaget, var det jo ud fra en teoretisk vurdering af, hvad der var nødvendigt for at få sat gang i økologisk forsøgsbyggeri. Derfor kan SF tilslutte sig hovedlinjen i lovforslaget: at give nogle bedre muligheder, for udviklingen har jo altså vist, at den tidligere lov ikke har virket efter hensigten.

Jeg vil godt gøre nogle bemærkninger til Venstres ordførers, hr. Jens Hald Madsens, udlægning af det, at man i princippet er imod statsstøtte, fordi det er bedre, at det er det enkelte individ, der selv beslutter, hvordan tingene skal køre. Det får mig til at spørge, om det er sådan, at Venstres ordfører mener, at Venstre er imod statsstøtte på alle områder, og at man til enhver tid kun skal køre efter udbud og efterspørgsel, at det er den liberale holdning til tingene, eller man har det sådan, at man måske kunne overveje, om noget i retning af en styret markedsøkonomi i det mindste kunne være værd at tage op til overvejelse, for hvis man vil ind på nogle af disse forsøgsområder, så tror vi altså overhovedet ikke på, at hr. Jens Hald Madsens filosofi om, hvordan det skal foregå, er holdbar.

Desværre må jeg sige, at jeg heller ikke er sikker på, at lovforslaget her er tilstrækkeligt til at løse problemet. Jeg synes, det er fint, at man er nået frem til at forbedre finansieringsmulighederne, men det er nok kun den ene del af problemet. Den anden del er jo nok, at der også skal være økonomiske muligheder for, at man også skal kunne betale huslejen efterfølgende, og derfor er vi ikke overbeviste om, at det her betyder, at så vil økologisk byggeri bare blomstre.

Men det er helt klart et skridt i den rigtige retning, og derfor vil vi gå positivt ind i udvalgsbehandlingen.

(Kort bemærkning).

Jens Hald Madsen (V):

Meget kort skal jeg sige, at det, der er pointen i det her, er, at hvis man sætter en udvikling i

gang, hvor man giver forskellige, helt specifikke grupperinger inden for byggesektoren statsgarantier, kan det altså udvikle sig til et skråplan, hvor vi får en masse ansøgere på det område. Grunden til, at kreditforeningerne har haft vanskeligheder ved at give optimal belåning på det her område, har jo altså været, at man har skullet tage hensyn til, om man kan afsætte disse boliger, hvis man skal overtage dem. Det er jo det, der er pointen i at gøre det attraktivt. Så hvis det er attraktivt at bo i disse boliger, er det også attraktivt for kreditforeninger at foretage optimal belåning i dem.

Kim Behnke (FP):

Forsøgsbyggeri af faktisk enhver art er en god ting. Det er nyttigt for branchen, for entreprenører og for boligforeninger osv. at få afprøvet nye måder at bygge på og få afprøvet, hvad nye materialer kan bruges til, få afprøvet mulighederne for at lave energibesparende huse osv. osv. Der kan ikke siges nok godt om forsøgsbyggeri.

Men hvordan får vi så det forsøgsbyggeri sat i gang? Ja, der er jo ofte mere end én mulighed, men regeringen har valgt den traditionelle, nemlig at man bare kan uddele nogle statsmidler. Det synes vi er den dårligste måde at få sat noget forsøgsbyggeri i gang på. Jeg synes, boligministeren hellere skulle have gennemgået de mange hyldemeter reguleringer, der er på dette område.

Den, der gerne vil opføre et forsøgsbyggeri, bliver mødt med en uoverstigelig bakke af bureaukrati, af regler og forordninger, som skal overholdes, og derfor bliver forsøgsbyggeriet selvfølgelig så dyrt, at folk ikke selv har råd til det, de er nødt til at gå ud i de her eksperimenter med at få det lånefinansieret. Derfor burde man afskaffe nogle af alle de regler. Lad det være en del af forsøget!

For efterhånden nogle år siden fik man det såkaldte småhusreglement. Mange af de ting, man før i tiden skulle have tilladelse til – skifte en mursten ud i sin skorsten og sådan noget – indså man langt om længe at der ingen grund var til at ulejlige myndighederne med.

På nøjagtig sammen måde burde ministeren i dag have stillet med et forslag til lov om et åndehul i lovgivningen, et åndehul, hvor det var tilladt at lave forsøgsbyggeri vel vidende, at det jo ikke ville blive hele boligmarkedet, som ville blive omfattet af det.

Lad da folk lave nogle eksperimenter! Se, om man ikke godt kan klare sig med et skema mindre at udfylde til kommunen, og se, om byggeriet ikke alligevel kommer op at stå. Den form for forsøg vil også være nyttig, men det er jo en bombe under hele det administrative apparat, for når forsøget lykkes, må man konstatere, at der ikke er plads til så mange bureaukrater i den offentlige sektor. Derfor er det her lige så meget med til at fastholde bureaukraternes mangfoldige stillinger, hvor de sidder og skal checke skemaer og kontrollere.

Selve den valgte løsningsmodel giver også anledning til nogle problemer, for der er jo en årsag til, at kreditforeningerne ikke vil belåne med de tilladte 80 pct. Den årsag er, at man i kreditforeningerne ikke vurderer, at økonomien i de her huse hænger sammen. Jamen så kan Fader Stat jo selvfølgelig komme og fylde op med penge, men lige så vel som det er en vurdering i kreditforeningerne, at man kan tabe penge på det, lige så vel bliver det sandsynligvis også konsekvensen, at staten, som kommer til at hænge på det yderste, vil tabe penge på det her. Man har ikke lavet fremskrivningerne længere end til 1996-97, og så hurtigt indhøstes tabene jo nok næppe.

Men hvad meget værre er, sender man jo med det her forslag et signal til kreditforeningerne, et fuldstændig unødvendigt signal om, at når der nu kommer nogle og spørger om lov til noget forsøgsbyggeri, så vil man sige i kreditforeningerne: Ja, egentlig ville vi godt belåne det her med de 80 pct., men hvorfor skal vi løbe risikoen for de yderste penge? Vi siger, at vi kun vil belåne med 60 pct., og så kommer Fader Stat og fylder op med de sidste 20 pct. Der er ingen grund til at forære kreditforeningerne en mulighed for at sige nej til at stå for hele projektet, men det vil det her lovforslag indebære.

Derudover mener vi, at vi er valgt til Folketinget for at varetage skatteydernes interesser, og det er ikke i skatteydernes interesse at skulle tabe penge på det her, og der vil blive tale om tab, for hvis ikke der ville blive tab, så ville kreditforeningerne selvfølgelig med kyshånd have taget imod mange af de projekter, der er.

Jørgen Estrup (RV):

Jeg vil starte med at sige, at i Det Radikale Venstre har vi ikke den kvababblese over, at staten er deltager i forsøgsbyggeri, sådan som det er foreslået i dette lovforslag.

Jeg forstår både ved at høre hr. Kim Behnke og hr. Jens Hald Madsen, at det er meget svært at tage stilling til lovforslaget og gøre det på en sådan måde, at man kan sige, man er liberalist, og samtidig sige noget pænt om forsøgsbyggeri.

Set med vores øjne er det ganske naturligt, at staten går ind og bidrager i situationer, hvor markedsmekanismen af naturlige grunde ikke kan slå til, og der er jo en række situationer, hvor den ikke gør det. Det er relativt oplagt, at hvis man vil have forsøgsbyggeri i et fornuftigt omfang, bliver man også nødt til fra det offentliges side at være med og stå bi. Det er det, man gør med det her forslag. Det synes vi er overordentlig fornuftigt.

For os er det sådan set også en følge af den decentralisering, vi lavede af det støttede byggeri for nogle år siden. Man sagde: Jamen staten må fortsat sikre, at der sker en sådan udvikling på byggeriets område, at vi både kan få tilgodeset miljøhensyn og andre hensyn og ikke går i stå – hvad man kunne risikere – for hvis man i den grad hylder det individuelle princip, så ved vi jo godt, at der er nogle ting, der ikke kan lade sig gøre, fordi markedsmekanismen ikke tillader det.

Vi vil helhjertet støtte det her forslag, og vi vil altså også føje til, at vi synes, det ville være naturligt, om de partier, der nu har betænkeligheder, gravede lidt tilbage i hukommelsen efter, hvad det er for ordninger, Folketinget i tidens løb har lagt navn til også med Venstremænd som boligministre. Jeg mindes adskillige tilskudsordninger på boligområdet, som har været af ganske betydeligt omfang og af en helt anden rækkevidde, end der her er tale om.

Jeg synes egentlig, at hvis man vil løfte den liberale fane på det økonomiske område, burde man kun gøre det sådan, at man kunne være sikker på, at markedsmekanismen faktisk kan bære den pågældende fane i tilstrækkeligt omfang.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Jeg er lidt ked af, hvis det skal stå uimodsagt, når hr. Jørgen Estrup giver udtryk for, at grunden til, at man kommer med lovforslaget, er, at markedskræfterne ikke slår til.

Jo, markedskræfterne har så sandelig slået til, markedskræfterne indebærer nemlig også, at der kan ske fravalg. At markedet fravælges i den her løsning, det holder ikke. Det er det, der er sket, og derfor er det et forkert signal.

Hr. Jørgen Estrup tager slet ikke stilling til det problem, der nu vil opstå rundt omkring i kreditforeningerne. Det er en ren invitation til, at de skal sige nej til alt, hvad der kommer, for nu ved de, at man kommer fra politisk side og siger: Efter min vurdering er det et godt projekt, og det er et kort projekt – og så bliver der hældt statsmidler oveni.

Det er forkert at sige, at markedsmekanismen ikke virker. Den virker udmærket, den har foretaget et fravalg, og det er det, der kan ske på det frie marked.

Men hvis hr. Jørgen Estrup og andre synes, at det her er så fantastisk godt, hvorfor opretter hr. Jørgen Estrup så ikke Estrupfonden, som kan give tilskud til den slags ting, som kan gå ind med egne midler og støtte noget vigtigt byggeri – noget, som hr. Jørgen Estrup synes er vigtigt at få igangsat – i stedet for at bruge tvangsinddrevne skattemidler til det?

Der må jo være 10.000, 100.000 danskere, der vil være med til det her. Hvorfor gør man det ikke på den måde i stedet for at dykke ned i lommeulden hos befolkningen og sige: I tvinges nu til at give støtte til det her?

Det er det, man gør, når man lader det være skatteyderne, som giver et tvangsbidrag.

Hr. Jørgen Estrup burde vise sit åbne sind og sørge for selv at tilvejebringe de midler, der mangler. Og hvis det så var en supplementsfinansiering til kreditforeningerne, ville kreditforeningerne heller ikke i nær samme grad, som når det er statsmidler, der bliver indblandet i det, være fristet til at lade sorteper gå videre og sige nej til faktisk alle projekterne – for det bliver konsekvensen af det her.

(Kort bemærkning).

Jørgen Estrup (RV):

Jeg havde sådan set netop ventet, at hr. Kim Behnke ville komme på talerstolen. Det er jo helt oplagt, at her har vi aldeles modsatrettede synsvinkler.

Hr. Kim Behnke hylder det frie individuelle initiativ og mener, at markedsmekanismen skal have lov til at råde og samtidig i og for sig beslutte, hvordan udviklingen skal være. Hvis noget ikke kan trives med det frie individuelle initiativ, er det pr. definition mindreværdigt og bør fravælges.

Men jeg sætter ikke det frie individuelle initiativ over det, som man i fællesskab kunne blive enige om var fornuftigt. Jeg tror ikke på den filosofi, at blot man lader hver enkelt træffe

beslutningerne, får man et samfund, som vi kan være tjent med at leve i. Det tror jeg er forskellen!

Jeg tror, vi kunne bruge nogle eksempler: Hvis man forestillede sig, hvordan miljøet og forureningen ville have det, hvis vi lod den enkeltes frie økonomiske initiativ slå igennem, så ville vi også kunne se, hvad det ville betyde. Jeg tror ikke, det ville være morsomt at leve i et sådant samfund.

Hvis man tager til Sydøstasien, kan man se noget af, hvad det kan føre til. Det er faktisk ikke sundt, selv om det måske økonomisk ganske rigtigt er markedsmekanismen, der får lov til at råde. Men der er en god, fin litteratur på dette område, som præcis viser forskellen mellem den private nytte og den samfundsmæssige nytte. Der er faktisk forskel. Og jeg hylder altså, at man også tager hensyn til den samfundsmæssige nytte. Jeg mener, at vi hver især ikke slår til, men at vi i fællesskab måske kan løfte nogle byrder.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Jeg er fuldstændig enig med hr. Jørgen Estrup i, at man i fællesskab kan løfte nogle af de her opgaver. Det var også derfor, jeg inviterede hr. Jørgen Estrup til at lave Estrupfonden, som kunne give den slags støtte. Og hvis hr. Jørgen Estrup og jeg har ret i, at der er en kolossal interesse i den danske befolkning for at være med til det her, så ville det ikke være noget problem at rejse den nødvendige kapital. Det er dog trods alt kun 25 mio. kr., det drejer sig om.

Men hvis der nu ingen penge kommer, har hr. Jørgen Estrup et problem, for så har han forbrudt sig mod 3,9 millioner danske skatteydere og har antastet deres personlige frihed ved gennem skatteopkrævning at tvinge dem til at give bidrag til det her. Det er det tvangselement, der måske i virkeligheden er forskellen på hr. Jørgen Estrups og mit syn på de her ting.

Med risiko for, at formanden vil ringe med klokken og sige: Det har ikke noget med forslaget at gøre! – så vil jeg sige, at til diskussionen om miljø og om, hvorvidt det er det enkelte individ, der har et ansvar, eller det er staten, der påtager sig ansvaret, synes jeg, at vi har så rigelig med friske eksempler fra hele Østeuropa. Da bestemte staten, hvordan det skulle foregå, og det gik bestemt ikke godt derovre.

Formanden:

Ja, ja, jeg har langt til klokken.

Jørgen Estrup (RV):

Jeg tror, at hr. Kim Behnke og jeg skal tjene forsamlingen i at gøre denne debat kort, og vil blot sige, at det, der var problemet i Østeuropa, var det manglende demokrati.

Jeg håber, at hr. Kim Behnke mener, at vi har demokrati i Danmark, og at de beslutninger, der træffes i Folketinget, derfor også afspejler befolkningens synspunkter. Det er vel netop det, der gør forskellen.

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg kan ikke lade være med at komme med den bemærkning, at det var en overordentlig interessant debat mellem hr. Estrup og hr. Behnke. Jeg hæftede mig ved, at hr. Estrup meget præcist konstaterede, at der er væsentlige områder i samfundet, hvor markeds kræfterne ikke kan løse problemerne.

Dér vil jeg tilføje for egen regning, at netop når vi taler om boligbyggeri, findes der mig bekendt ingen samfund, hvor det spørgsmål er overladt til markeds kræfterne, og hvor der samtidig findes tålelige boligforhold. Jeg ved ikke, om hr. Behnke kan nævne et eksempel, men jeg kender i hvert fald ingen.

Tålelige boligforhold findes kun i lande, hvor der sker en omfattende offentlig regulering og finansiering af boligsektoren.

Det kan man som liberalist selvfølgelig mene er en beklagelig kendsgerning, ligesom det f.eks. heller ikke kan lade sig gøre at producere landbrugsvarer uden et kraftigt offentligt tilskudsselement. Men sådan er virkeligheden, og det synes jeg da var overordentlig nyttigt at få en lille debat om i forbindelse med det her forslag.

Men så skal jeg gå over til forslaget. Enhedslisten støtter naturligvis forslaget, og vi går meget ind for, at man i virkeligheden også godt kunne gå længere endnu med hensyn til at få det offentlige ind på banen som drivkraft for at sætte yderligere gang i det økologiske byggeri og den økologiske byfornyelse.

Jeg ved jo, at det er områder, der interesserer ministeren meget, så jeg skal i den her sammenhæng endnu en gang slå til lyd for den tanke, Enhedslisten har, nemlig at man også på det her område har brug for deciderede tilskudsordninger, således at vi kan få disse ting sat yderligere op i tempo. Men det er jo altså et skridt, som

også gøres med den her lov, og derfor vil vi støtte den.

Så vil jeg sige, at man da må medgive hr. Behnke så meget, at hvis vi havde en mere solidarisk realkreditsektor, som ikke, skal vi sige pressede den politiske situation og stillede urimelige krav til lovgivningsmagten, var det muligvis ikke nødvendigt, at det offentlige skulle ind på den her måde, men det er vi altså i Enhedslisten indstillet på at acceptere.

Det må vi gøre, sådan som landet ligger, for vi skal have gang i dette her forsøgsbyggeri. Men man kunne godt stille det spørgsmål, om man ikke fra lovgivningsmagtens side kunne stille nogle lidt skrappe krav også til realkreditens deltagelse i sådanne ting med egne midler og egen indsats.

Vi støtter altså forslaget.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Hvis hr. Albrechtsen synes, at de nuværende kreditforeninger ikke i tilstrækkeligt omfang tager økologiske hensyn, når de træffer deres beslutninger, står det hr. Albrechtsen frit for at starte Økologisk Realkredit, eller hvad det skulle hedde, Albrechtsens Realkredit. Der er pengeinstitutter her i landet, som har valgt den udlånstaktik, at de giver en helt anden renteberegning, end andre pengeinstitutter gør. Til gengæld låner de kun penge ud til økologisk bæredygtige projekter. Det er et valg, de har foretaget.

I dag kan vi glæde os over, at ganske mange forbrugere er parate til at gå både i Føtex og Brugsen og Irma og alle mulige andre steder og betale en merpris for økologiske gulerødder, økologiske kartofler osv. Hvorfor skal det være anderledes for husbyggeri? Hvorfor skal man så ikke også dér være parat til at betale en merpris? Det kunne f.eks. være den merpris, at forrentningen af obligationerne fra Økologisk Realkredit ikke var så god som fra andre realkreditobligationer.

Der er en offervilje i den danske befolkning i øjeblikket, men den kommer ikke til udtryk, når Fader Stat bare kommer og hælder penge oveni, når man står med hatten.

Lad mig så til hr. Albrechtsen sige, at der faktisk er eksempler på, at man kan klare landbrugsproduktion uden nogen som helst form for offentlige tilskud. Det har en meget modig newzealandsk regering gennemført for flere år siden, og i dag står de stærkere end noget andet

land, fordi de har et landbrugserhverv, som har tilpasset sig uden offentlige tilskud. Så det kan lade sig gøre.

(Kort bemærkning).

Kristen Touborg (SF):

Hr. Kim Behnkes eksempel var måske det klareste, han kunne give på, hvor fornuftigt det her principielt er.

For netop økologiske jordbrug, netop de økologiske produkter var jo aldrig kommet i gang, hvis man ikke havde fået statslig støtte i omlægningsfasen.

Det er simpelt hen nødvendigt i sådanne forsøgsprojekter, nye projekter, at samfundet støtter, at samfundet giver nogle midler i starten. Når det så kommer i gang, kan det hvile i sig selv.

Derfor var hr. Kim Behnkes eksempel det allerbedste eksempel, det allerbedste bevis for, at vi skal køre det her igennem.

Boligministeren (Ole Løvig Simonsen):

Må jeg først sige tak for en meget spændende debat!

Jeg havde aldrig i min vildeste fantasi forestillet mig, at det her lovforslag skulle give anledning til, at vi kom så vidt omkring. Men det gør ikke så forfærdelig meget, for så får vi også tid til og jeg får mulighed for at præcisere nogle ting.

Jeg vil for det første sige, at det ikke er sådan, at vi kommer med tilskud. Det er en garantiordning.

Når vi kommer med det her forslag, er det – som det rigtigt er konstateret af hr. Keld Albrechtsen – fordi der ikke var træk på den nuværende ordning. Den fandtes altså ikke tilstrækkelig god set fra realkreditinstitutternes side. Det kan man jo forholde sig til på to måder.

Man kan sige: De skal! – men det har vi ikke rigtig magtmidler til.

Den anden måde at gøre det på er at konstatere kendsgerningen og sige: Hvad kan vi så gøre for at komme over den barriere?

Det er faktisk det, der ligger i forslaget.

På baggrund af det forslag, vi har lavet her, tror jeg, der vil være mulighed for, at de, der er gået i gang og står og venter på lånetilsagn, nu kan få belånt deres ejendomme og dermed sidde i trygge forhold.

Jeg synes nok, at det var værd lige at få præciseret.

Det andet – og det er både til hr. Jens Hald Madsen, til hr. John Vinter og til hr. Kim Behnke – er spørgsmålet: Skal staten, eller skal staten ikke?

Det er ikke kun et spørgsmål om de 25 mio. kr. – det er jeg enig med hr. Kim Behnke i – det er et spørgsmål om principper, og dér må jeg da sige som boligminister, at ved at lave et sådant lovforslag kan man sætte noget udvikling i gang, og hr. Kim Behnke sagde selv, at der er en kolossal interesse for forsøgsbyggeri, og når så markeds kræfterne ikke fungerer, må vi sige, at vi vil gerne. Men vi vil ikke give pengene ud. Vi vil give garantien.

Jeg tror, hr. Kim Behnke nævnte, at han var sikker på, at de her penge ville blive brugt. Det er jeg ikke så sikker på. Jeg er til gengæld sikker på, at her er nogle mennesker, der ganske nøje har overvejet, hvad de ville – og det er også til hr. Kristen Touborg – for sagen er, at når man kommer til huslejen, er der ret mange penge at spare i vedligeholdelse og ved energibesparelse, vandbesparelse og mange andre ting. Det gør, at de mennesker vil få en mindre husleje eller mindre omkostninger, når vi ser på helheden. Dér har vi alle sammen, mener jeg, en fælles interesse i at få lavet nogle forsøg og ud fra disse forsøg se, hvor mange der kan overføres til anden form for byggeri.

Så man kan sige, at man giver en håndsrækning til dem, der i og for sig gerne vil være pionerer på det her område og dermed også kan være medvirkende til, at vi får en fornyet viden og erfaring på de andre områder, som vi skal i gang med. Som hr. Keld Albrechtsen nævnte, var det ikke kun spørgsmålet om ejerboliger, men også om boligforeninger og byfornyelse – med hensyn til byfornyelse har vi allerede gjort det. Dér kan vi sige, at inden for byfornyelse er det i hvert fald mellem 20 og 30 pct., der går til det økologiske, og mere skal nok komme til, og det skyldes, at vi jævnt hen har fulgt den linje, at vi har omsat den viden, vi har, i praksis, og det vil vi fortsat gøre.

Jeg skal sige tak for de tilsagn, der er kommet. Jeg går også ud fra dermed at kunne sikre en positiv og hurtig gang igennem udvalget af hensyn til, at vi er ved at være sidst på sæsonen her i Folketinget. Det kan man selvfølgelig bebrejde boligministeren, men boligministeren har altså også andre, han skal forhandle med, før tingene falder på plads, og derfor har det taget lidt tid, men det gør jo ikke noget, når bare resultatet er godt.

Jeg er meget tilfreds med tilkendegivelserne fra Venstre og Det Konservative Folkeparti, som har sagt, at det måske ikke lige er deres kop te, men at det er udgiftsneutralt i forhold til det, vi tidligere har gjort, og derfor kan de godt være med, og vi kan komme igennem med det.

Jeg vil sige til hr. Kim Behnke – for at klare en misforståelse af, ikke for at gå ind i en videre ideologisk debat om markeds kræfter eller ikke markeds kræfter – at jeg tror, hr. Kim Behnke bad boligministeren om at læse alle de meter af reglementer, der er, igennem, og det er uvenligt gjort. Det er ikke rimeligt, at jeg skal bruge så meget tid på det. Det har jeg jo embedsmænd til.

Det er nu ikke det, jeg vil sige. Men jeg kan i hvert fald forstå, at hr. Kim Behnke ikke har læst det sidste nye bygningsreglement. Det skal jeg sørge for kommer over. Det vil være meget fornuftigt at læse, for dér vil man nemlig se nogle forslag om at lave det på en anden måde, der er mere smidig. Det er mere fleksibelt, og det vil sige, at man hurtigt kan ordne nogle af de her ting og samtidig opfylde de krav, der stilles. Det bygger selvfølgelig på, at vi gerne vil spare ressourcer, gerne vil gøre det mere handicapvenligt. Sådan nogle ting skal med, men et reglement af den art skal jo hele tiden fornys. Jeg tror, det vil være gavnligt, at det bliver oversendt. Det skal jeg sørge for.

Dernæst nævnte hr. Kim Behnke også, at det ikke ville køre videre end til 1996-97, og det har jo sine indlysende grunde i, at loven er en forsøgsordning, som trådte i kraft ved årsskiftet 1993-94 og derefter løber til 1996-97, så vi kan sige, at vi laver garantiordningen midt i forløbet for at se, om vi dermed kan gøre det mere tiltrækkende og få nogle erfaringer, og så skal det jo op til lovbehandling igen i 1996-97.

Så skal jeg kun sige til allersidst, at jeg har den opfattelse, at ved at gennemføre dette lovforslag er vi medvirkende til, at vi lægger endnu en sten til vores byøkologiske ideer, og det synes jeg er utrolig vigtigt, og jeg tror, det er et godt signal at give til de mange, som gerne vil i gang, at de kan se, at de kan få nogle lån. Der ved får vi en fornyet erfaring og viden, og det kan vi jo kun glæde os over.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Boligudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

12) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 103:

Forslag til folketingsbeslutning om oprettelse af en tværfaglig videreuddannelse i folkesundhed (Master of Public Health).

Af Kjeld Rahbæk Møller (SF) m.fl.
(Fremsat 18/4 95).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen):

Det er et meget enkelt forslag, SF her fremsætter i beslutningsforslagsform.

Som bekendt var det samtlige Folketingets partier med undtagelse af Fremskridtspartiet, som i 1991 tilsluttede sig, at sundhedsministeren skulle nedsætte et udvalg, der skulle undersøge behovet for en tværfaglig videreuddannelse af personale i sundhedsfremme. Det er det, vi kalder for Master of Public Health-uddannelsen. Den skulle vi gerne have her i Danmark. Såfremt et behov forelå, skulle udvalget beskrive, hvad indholdet skulle være, hvilken placering det skulle have i systemet, og hvor man skulle oprette en sådan dansk uddannelse.

Det er korrekt, at udvalget har afsluttet sit arbejde i oktober 1994, men den betænkning, der kom ud af det, forelå dog først noget senere på grund af en efterfølgende skriftlig votering, på grund af trykningen, og hvad der kunne være.

Jeg sendte allerede den 1. december 1994 Folketingets Sundhedsudvalg et antal eksemplarer